

τόνου και σχήματος, ἅπερ πάντα κέκμηται ἡ Σάρβρα εἰς ἀνώτατον βαθμόν. Ἐν τῇ παραστάσει τοῦ τραγικοῦ ἡ φωνὴ γίνεται δξεία, ἐπανερχεται τὸ φυσικὸν αὐτῆς καὶ λαμβάνει οὕτως ὁ στίχος σύνθετόν τι μεγαλοπρεπείας κράμα. Ἐν Ἰταλίᾳ ἠρραβω- νίσθη καὶ εἶτα ἐνουμφέθη τὸν πρῶτον ἐραστήν τῆς ἀκολουθούσης αὐτὴν ἑταιρίας. Ὁ ἀπεικονισμὸς οὗτος τῆς Σάρβρας ἐλαττοὶ οὐσιωδῶς τὰς κατὰ τῆς ἰσχυρότητος αὐτῆς μομφὰς τῶν συμπατριωτῶν της ἀποδεικνύων ὅτι καὶ ἡ οὐχὶ τοσοῦτον φυσικὴ ὠραιότης καθίσταται τελεία δι' ἄλλων αἰτιῶν, αἵτινες ἔχουσιν τὴν αὐτὴν βᾶσιν ἐν αὐτῷ τῷ προσώπῳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τῶν διαφόρων ἀνθρώπων.

Ἰοκτώβριος 1882.

Σ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ Τῇ ΑΜΕΡΙΚῇ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΤΗΣ

ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ

Ἡ Σάρβρα Bernardt, ἡ εὐτυχὴς αὕτη Σάρβρα, οὐδεμίαν λύπην ἔσχε μέχρι τῆς σήμερον, εἰμὴ μίαν καὶ μόνην τὴν τοῦ τελωνείου τῶν περιφήμων συνάμα δὲ καὶ πλουσιωτάτων ἐνδυμασιῶν αὐτῆς. Αἱ διάφοροι ἐφημερίδες τοσοῦτον εἶχον κάμει πάταγον περὶ τῶν περιφήμων ἐνδυμασιῶν αὐτῆς, ὥστε ἀπεφάνθησαν ὅτι αἱ πρόσοδοι αἱ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Σάρβρας σχεδὸν θὰ ἐπήρουν εἰς τὸ νὰ βοηθήσωσι εἰς τὰς δαπάνας τοῦ Ἀμερικανικοῦ προϋπολογισμοῦ. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἠθέλησαν ν' ἀφήσωσι νὰ παρέλθῃ τοσοῦτον σπουδαία περίστασις. Ἡ Σάρβρα διεμαρτύρετο λέγουσα ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Δανίᾳ ἔνθα ἔχε ταξιδεύσει, οὐδόλως ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ δικαίωμα εἰσαγωγῆς τῶν ἑαυτῆς ἐνδυμάτων. Ὁ διευθυντὴς τοῦ τελωνείου νομίσας καθῆκον αὐτοῦ, ἀνέφερε τὴν διαμαρτύρησίν της ταύτην τῷ προέδρῳ διαμένοντι ἐν «Waschin-

gton» Συμβουλίου Ὑπουργικοῦ συγκαλεσθέντος, καὶ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναφορᾶς λαβόντος χώραν, εἰς ὃ πλείττοι gentlemen ἔλαβον μέρος, μετὰ μακρὰν περὶ ἀποφάνσεως συζήτησιν, ὁμοφώνως παραδεχθέντες, συνεφώνησαν ἅπαντες, καὶ τηλεγράφημα τῷ διευθυντῇ τοῦ τελωνείου πέμψαντες, εἰδοποιοῦν αὐτῷ, παραγγέλλοντες ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τῆν Σάρβραν, ὅσον τὸ δυνατὸν πλείοτερα χρήματα.

Ἡ Σάρβρα ὑπεχρεώθη τέλος νὰ πληρώσῃ 28,000 φράγκα, μόνον διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις εἰσαγωγὴν τῶν ἀληθῶς βασιλικῶν ἐνδυμασιῶν αὐτῆς.

Εὐτυχὲς τὸ τελωνεῖον!

Εὐτυχεστέρα ἡ Ῥάπτρια!

Εὐτυχεστάτη ἡ Σάρβρα, ἐπανελθοῦσα ἐξ Ἀμερικῆς μὲ περιουσίαν ἀνωτέραν τῶν 600,000 φράγκων.

A. J. ROSSIGUOL.

πνοῆς καὶ διὰ τῶν ἄλλων πόρων τοῦ σώματος· αὐτὸς συνεπιφέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰς ποιότητας τῶν ἐξωτερικῶν ἄλλων σωμάτων· ὁποῖος λοιπὸν ἤθελεν εἰσέλθει εἰς τὸν ἄνθρωπον, τοιοῦτον προξενεῖ εἰς αὐτὸν πάθος· ὥστε, ὅτε τις μὲ φθόνον ἤθελεν ἰδεῖ τὰ καλὰ, πληροῦ ὄλον τὸν περι αὐτὸν ἀέρα φθονεῶς καὶ βλαπτικῆς ποιότητος καὶ ἐκσφενδονίζει ἐπὶ τοῦ πλησίον του τὸν ἐξ αὐτοῦ ἐξερχόμενον ἀέρα, μεμολυσμένον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν φθονεῶν κατάστασιν, ὁ δὲ ἀήρ, δι' ἧς ἔχει λεπτότητα, εἰσχωρεῖ ἄχρι τῶν ὀστέων καὶ τοῦ μυελοῦ καὶ ὁ φθόνος οὗτος καθιστᾷ τοὺς πλείονας ἀσθενεῖς, λαβῶν ὄνομα ἴδιον, *βασκανία*. Πόσοι ἠσθένησαν ἀπὸ ὀφθαλμίας, πόσοι εἰς λοιμικὴν ὑπέπεσον νόσον, μόνον διὰ τοῦ ἀέρος μολυθέντες, χωρὶς νὰ πλησιάζωσιν εἰς τοὺς πάσχοντας ἢ συμφάγωσιν ἢ συγκοιμηθῶσι μετ' ἐκείνων! Πείθει δὲ καὶ ἡ γένεσις τοῦ Ἐρωτος ὅστις λαμβάνει τὴν ἀρχὴν του διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ψυχὴ τιτρώσεται ἀπὸ τὰ βέλη τῶν παθῶν, ὠθουμένων δι' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀέρος· καὶ εἰκότως, διότι ἡ αἴσθησις τῆς ὀράσεως, ὡς πολυκίνητος καὶ θερμοτάτη, δέχεται μᾶλλον τῶν ἄλλων τὰς τῶν σωμάτων ἀπορροίας, ἐφελκύουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ μεταβιβάζουσα τὰς ἐσωτερικὰς τῶν ἄλλων καταστάσεις. Ὁ Χαραδριὸς (ζῶων) ἰατρεύει τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἕκτερον, καὶ ὁ πάσχων ἅμα ἀτενίσει τὸ ὄρνεον, θεραπεύεται. Τοῦτο δὲ καμύει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φεύγει τοὺς ἕκτερικοὺς, οὐχί, διότι, φθονοῦν τρόπον τινά, ἀποφεύγει νὰ ὠφελήσῃ τοὺς πάσχοντας, ὡς πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ, διότι σύρει κατὰ φυσικὸν τινὰ λόγον εἰς ἑαυτὸ καὶ μεταβιβάζει διὰ τοῦ ἀέρος, ὡς βρυστὸν τι, τὸ νόσημα, ὅθεν καὶ τὴν ὄρασιν, ὡς πληγὴν θανατηφόρον, ἀποφεύγει. Καὶ ὁ ὄφις, ὁ καλούμενος Βασιλίσκος, ξηραίνει καὶ φθείρει μὲ τὸ βλέμμα του μόνον καὶ μὲ τὸν ἐξερχόμενον ἐξ αὐτοῦ ἀέρα πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἰδεῖ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ θαυμάζη τις, ἂν καὶ τινες βασκαίνουσι τοὺς φιλτάτους των, διότι οὗτοι φυσικὴν ἔχοντες τὴν φθονεῶν διάθεσιν, δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ὅ,τι θέλουσιν, ἀλλ' εἰς ὅ,τι εἶνε φυσικῶς διατεθειμένοι.

(*Ἡλιόδωρος*)

ΑΒΑΗΡΑ. — Οὐδεὶς ἀήρ εἶνε τόσο παχὺς, οὐδεὶς λάος, τόσο

μωρός, οὐδεὶς τόπος τόσο ἄσημος, ὥστε νὰ μὴ ᾔνε δυνατόν νὰ ἀναδειχθῇ ἐκεῖθεν κάποτε μέγας τις ἀνὴρ, λέγει ὁ Ἰουβενάλης, Ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ Στάγειρα, ὁ Κικέρων εἰς τὸ Ἄρπινον, ὁ Βιργίλιος εἰς ἄσημόν τινα κώμην, πλησίον τῆς Μαντούας, ὁ Μαρτίνος Λούθηρος εἰς τὸ Ἐϊσλέβεν, Σίξτος ὁ Ε΄. εἰς τὴν κώμην Μοντάλτον, καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρίστους βασιλεῖς, ὅσοι ὑπῆρξαν ποτὲ εἰς τὸν κόσμον, εἰς Πάον τῆς Βεαρνίας. Τί θαυμαστόν, ἂν καὶ τὰ Ἀβδῆρα ἠξιώθησαν τῆς τιμῆς τοῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὰ τὰ τείχη των Δημόκριτος, ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων;

(*Βελάρδος.*)

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΥΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ. — Υἱὸν, κοιμώμενον, ἐξύπνησέ τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τοῦ πατρός του τὸν θάνατον. Ἐκεῖνος δὲ, ἀναφωνήσας, «ὦ, πόσον θά λυπηθῶ αὔριον, ὅταν ἐξυπνήσω!» ἀπεκοιμήθη.

(*Ἰωσήφ Μερύ.*)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΚΑΤΟΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΣΚΟΥΔΩΝ. — Ὁ ἀρχιστράτηγος d: \ * * * διηγείτο, ὅτι ἐπὶ τινος ἐκστρατείας του, ἐπειδὴ τὸ στρατόπεδον ἐπίενα καὶ ἐγόγγυζε διὰ τὰς ὑπερβολικὰς πανουργίας ἐνὸς τροφοδότου, ἐξήλεγε αὐτὸν παρρησία, ἀπειλῶν, ὅτι θέλει τὸν ἀπαγχονίσει. «Τοιαύτη ἀπειλή, ἀπεκρίθη θρασέως ὁ πονηρός, εἰς ἐμὲ δὲν ἀνήκει, καὶ μάθε, ὅτι ἄνθρωπος ἑκατὸν χιλιάδων σκούδων οὐδέποτε ἀπαγχονίζεται!» Πῶς ἔγινε τοῦτο, ἀγνοῶ, ἔλεγεν ἐν ἀπλότῃ τῷ ἀρχιστράτηγος, πλὴν τῶντι δὲν ἀπηγχονίσθη, εἰ καὶ ἄξιος ἑκατοντάκις τοιαύτης ποινῆς.

(*Ἰωάννης Ἰακ. Ρουσσώ.*)

ΑΔΑΜΑΣ — Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ὁ ἀδάμας εἶνε τοῦ ἀνθρώπου πιστότερος καὶ ἀμαυροῦται ἢ λάμπις του, ὅταν μᾶς ἀπειλῇ προδοσία ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις μᾶς τὸν ἔδωκε.

(*Κυρία Στάελ.*)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΓΥΓΙΑΟΤΙΝΟΣ. — Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δυστυχεῖς οὕτως. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν ἠδυνήθη νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἀνακάλυψίν του· ὁ Γυίλλοτίνος δὲν δύναται ν' ἀποσπᾷ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεώς του.

(Βίκτωρ Οὐγκώ.)

ΚΑΛΗΘΟΝΙΑ. — Ξένοι, ἂν ποτε εἰς τὴν ζέσιν τοῦ νὰ βλέπῃς τὰ πάντα, ἔφερες τὰ βήματά σου πρὸς τὰς βορείους χώρας τῆς ἀρχαίας Καληθονίας, ἔνθα ἡ θέα τῆς μονώσεως ἔστησε τὸν θρόνον της ἐν μέσῳ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν καταρρακτῶν, ἡ ψυχὴ σου θὰ ἠσθάνθη μεγάλην ἠδονὴν, εἰ καὶ μελαγχολικὴν, παρατηροῦσα τὰς κοιλάδας ταύτας, ἃς οὐδέποτε ἀνθρώπινος ποῦς ἐπάτησε καὶ τὰ ὄρη ταῦτα, ὧν αἱ κορυφαὶ ἀπόλλυνται εἰς τὸ κενὸν καὶ ἀκούουσα τὸν χειμαρρὸν, ὅστις, ριπτόμενος μετὰ κρότου ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, μιγνύει τὸν ῥόθον τῶν κυμάτων μὲ τὰς φωνὰς τοῦ ἀετοῦ, τὸν φλοῖσθον τῆς λίμνης καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς. Μάλιστα, τὸ θέαμα θὰ σοὶ ἐφάνῃ ὑψηλὸν, ἀλλὰ λίαν μελαγχολικόν. . . Ἡ μόνωσις κατέλιθε τὴν καρδίαν σου, ἡ ἐρημία ἐκού αἴζε τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ φόβοι, παράδοξοι καὶ τρομεροὶ ἐπίεζον τὸ στήθός σου, ὡς ψυχρὸν καὶ βαρὺ φορτίον. Τότε θὰ ἐπεθύμησες νὰ ἔχῃς πλησίον τὴν καλύβην τοῦ ξυλοκόπου ἢ ἄν τι, τὸ ὅποιον νὰ δώσῃ σημεῖον ζωῆς, ὅσον χυδαῖον καὶ βάνουσον καὶ ἂν ἦτο. Τί γλυκὺ θέαμα νὰ παρατηρῇ τις τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ, ὑψούμενα ὑπεράνω τῆς καλύβης! Τις ἠδυτέρας ἀρμονίας τοῦ ἄσματος τοῦ ἀλέκτορος καὶ τῶν φωνῶν παιδίων, παιζόντων ἐπὶ τῆς χλόης, κάτωθεν ἰτιάς; Οὕτω τὸ ἄγριον μεγαλεῖον ἀπόψεών τινων προξενεῖ φρίκην καὶ τρόμον, ὅστις ἀνακουφίζεται διὰ στεναγμῶν.

(Βάλτερ Σκόττ).

ΚΑΥΣΤΟΙ ΚΑΙ ΣΚΟΠΤΣΟΙ. — Ἦκουσα, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ μεγάλου Σαββάτου οἱ Κλύστοι καὶ Σκόπτσοι (Chlysty καὶ Skoptzy) συνέρχονται πρὸς τέλεσιν φρικώδους λειτουργίας εἰς τιμὴν τῆς Παρθένου. Διαρκούσης αὐτῆς, νεᾶνις πεντεκαίδεκάετις μένει ἐν τὸς κάδδου, πλήρους χλιαροῦ ὕδατος. Ἐκεῖ καθημένη, θέτουσιν

εἰς τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς χεῖρα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γραῖαι γυναῖκες ἀποτέμνουσι τὸν ἀριστερὸν μαστὸν αὐτῆς καὶ θεῖσαι ἐπὶ πινακίου, ἔπειτα διανέμουσι κατὰ τεμάχια πρὸς τοὺς παρισταμένους. Μετὰ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν μετὰληψιν, τὸ θῦμα τίθεται ἐπὶ βωμοῦ καὶ οἱ δμοδόξοι οὗτοι χορεύουσι περὶ αὐτὸ ἄδοντες :

Χορεύομεν

Πηδῶμεν

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιών.

Ἡ τελετὴ ἀποπερατοῦται διὰ τινος ἐκ τῶν ὀργίων, ἐν οἷς οὔτε αἱ γυναῖκες τῶν Γνωστικῶν, οὔτε οἱ ἄνδρες αἰσχύνονται. Ἡ δὲ ἡρώϊς, ἥτις ὑπῆρξε τὸ ἐπισημότερον πρόσωπον τοῦ παραδόξου τούτου δράματος, τιμᾶται, ὡς ἅγια. Δυστυχῶς ὁμως πρόωρος θάνατος ἀναρπάζει αὐτὴν πάντοτε σχεδὸν ἀπὸ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δμοθησάκων.

(Δώρα Ἰστριάς).

ΒΟΛΩΝΙΑΚΟΣ ΛΙΘΟΣ. — Διατείνονται, ὅτι ὁ Βολωνιακὸς λίθος, ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἥλιον, διαπερᾶται ἀπὸ τὰς ἀκτῖνάς του καὶ λαμβάνει τὴν ιδιότητα νὰ λάμπῃ μέρος τῆς νυκτός.

(Γκαίτε).

ΤΟ ΧΡΥΣΟῦΝ ΡΟΔΟΝ. (Δεισιδαιμονία τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας). — Τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς καὶ τὴν τρίτην τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, ὁ Πάπας εὐλογεῖ χρυσοῦν τι ῥόδον, πλουσίως κεκοσμημένον καὶ ἀδαμαντοστόλιστον, ὅπερ στέλλει πρὸς βασίλισσαν, ἡγεμονίδα, μεγάλην τινὰ κυρίαν ἢ εἰς ἐκκλησίαν τινὰ, ὡς δείγμα εὐδαιμονίας. Τὸ χρυσοῦν ῥόδον εἶνε εἶδος τι ἐρωτοτροπίας, ἢν οἱ ποντίφηκες μεταχειρίζονται, ἵνα ἐλκύσωσι τὰς ἰσχυρὰς ἐν ταῖς αὐλαῖς εὐνοίας. Ὁ Γρηγόριος ἸΣΤ΄. προσέφερον εἰς τὴν βασίλισσαν τῶν Βέλγων τὸ χρυσοῦν ῥόδον. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ῥωμ. Αὐλῆς ἐν γένει ὀλίγα λέγουσιν περὶ τοῦ τοσοῦτω συνεχῶς βεβηλωθέντος τούτου χρυσοῦ ῥόδου. Ἐν τούτοις ὁ Θεόφιλος Ῥενῶδος, ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ,